

Dwyll Unió

FÖLDRAJZ

Terület: 727 300 négyzetmérföld (É-D ~550 mérföld, K-Ny ~1500 mérföld)

Népesség: 9 300 000 fő, fontosabb városok: Davalon (100 000 lakos), Elharsse (20 000 lakos) Gile (15 000 lakos)

Átlagos népsűrűség: 13 fő/négyzetmérföld

Államforma: lovagrendi kormányzású tartományok uniója

Lakosság: dwoon

Nyelv: dwoon

Vallás: Ranil-hit

Pénznem: dwoon ezüstgaras

Domborzati és természeti adottságok

A dwoonok földjéről mint gazdagon termő, dús televénnel borított vidékről emlékeznek meg a leírások. Nem is alaptalanul, mert az ország központi részét alkotó hatalmas Vinali-medence az Unió területének kétharmad részét teszi ki. Az alföld az ország nyugati részére átnyúló Toron-síkságban folytatódik, melynek asztallap simaságú vidékét minden tavasszal elárasztják a folyók, nyár derekáig járhatatlan mocsárvilágot teremtve. A lápok és vízfolyásokat nyár-, fűz- és kőriserdők kísérik, melyekben vízimadarak, hódok és nádi farkasok élnek szinte teljes háborítatlanságban. A magasabb fekvésű részeket borító dús fűvű pusztákat már feltörték a szorgos földművesek ekéi.

Tavasszal és nyáron sűrű esők öntözik a vetést, de télen gyakoriak a nyugati puszták porát szállító szélviharok. Ilyenkor megesik, hogy vörös hólepel burkolja be a vidéket.

A síkság enyhén emelkedik keleti irányban, ahogy forrása felé követjük az országon végigfolyó Armagasst. A középső tartományokban tölgyesek váltják föl a nyílt mezőségeket, majd a keleti határvidéken több ezer láb magas, hóborította csúcsokba ütközik pillantásunk. Ezek már a Kenzal ormai, a tiadlani határ áthatolhatatlan védbástyái.

A dwoonok balszerencséjére délről, a Toron Birodalom felől sokkal hézagosabb a hegyek láncja. A Piderán több hágó is található, bár a görgetegköves hegyoldalak, zord fenyvesek és zúgó patakok éppen eléggé akadályozzák az előrenyomuló hadakat ahhoz, hogy inkább megkerüljék az egész hegységet. A Dassi-alföldön ellenben semmilyen természetes akadályba nem ütköznek – igaz, annál inkább feltartóztatja őket a várak szinte áttörhetetlen védvonala.

A Vinali-medencét északról is hatalmas hegyek zárják le, a Daibol és az Uner-(Kopasz-) Daibol tömbjei. Végtelen erdeiben csak vadászok és havasi pásztorok élnek; a hegységet átszelő utakon napokig haladhat a vándor anélkül, hogy egy-egy boronafalú kunyhón kívül bármi jelét is látná az emberi jelenlétnek.

Vadban különösen gazdag erdőség ez: medve, hiúz, havasi párduc és kőszáli kecske lakja. Legmagasabb csúcsa, a Haragos-tető jócskán meghaladja a négyezer láb magasságot; mondják, tiszta időben egyszerre látni róla Davalon és Erigow fellegetvárát. A hegység nyugati lábának dombjai között, az erigowi határ közelében a sekély, mocsarakkal szegélyezett Vinali-tó tükre csillan.

Történelem

A dwoonok népének sem rokonai, sem igazi gyökerei nincsenek Yneven. Először a P.sz. IV. századi dorani krónikákban esik róluk említés, mint „a nyugati puszták ádá, elzárkózó népéről, kikről eleink nem bírtak tudomással”. Ezidőtájt a Fendortenger és a Vinali-medence közötti pusztaság északi, ligetes-erdős szegélyét lakták, és gyakran keveredtek összetűzésbe az irlav törzsekkel.

Eredetmítoszuk szerint ősi hazájukból, a legendás Naphonból menekülteként érkeztek a kontinensre. Naphonban rövid volt az éjszaka, nem ragyogtak csillagok, és egüket két nap járta felváltva – Ranil és Terseir, a két istenfivér –, hogy ellensúlyozzák Driegdének, az Árny Nélküli Birodalom urának befolyását. Ranil akaratát küldöttei, a Nap Hősei tolmácsolták népüknek, akik mind e Hősök ágyékából sarjadtak. Bár a dwoonok nyolc törzse között a rangelső Ranil és Terseir két törzse, ma is mindenki számon tartja, hogy melyik Hőstől származik, és ez a lovagrendek összetartozásának eszmei alapja is. A Hősök cselekedeteiről mondák százai szólnak, még ha ezek többsége gyermekmesévé is kopott az évezredek során.

Naphont az istenek viszálykodása miatt kellett elhagyniuk, és Ranil a *Vadonba*, Ynev földjére vezette őket. (Ennek időpontja időszámításuk kezdete is egyben – a P.sz. 286. esztendő.) Ma is váltig állítják, hogy az Ynev egét járó Nap az ő uruk saját személyében, és ha ezt bárki kétségbe vonná, tétovázás nélkül kardéltre hányják. A csillagokat is az ő gyermekeinek tartják, élő hatalmaknak, akik ártó vagy segítő szándékkal avatkoznak bele az emberek életébe. Hitük szerint az ősök lelkei ragyognak bennük, és figyelik leszármazottaik tetteit.

A dwoonok azonban már korábban megjelentek Yneven; első ynevi otthonuk a Ziron-hegység fennsíkjá, a Kurnagal lehetett. Ittlétük első ötven évében azon építették fel legkorábbi településeiket és Ranil első templomát. A dwoon törzsekből megmaradt kicsiny csoportokat Gurd Haviehhse, a Szivárvány Kegelytje vezette. Haviehhse – aki ma is igen nagy becsben áll a dwoonok előtt – a Nap Atya első főpapja, prófétája és hadvezére volt egy személyben. Amellett, hogy az Yneven töltött korai időkben képes volt fenntartani a nép egységét, lejegyezte az őshazából hozott vallási hagyományokat is. A dwoonok ősi törvényeit kőbe vésett jelekben rögzítő tizenhét Naptáblát a bölcsek őrizetére bízta, akik azóta is folytatják a mitikus krónikát, hűségesen lejegyezve minden fontos eseményt.

Sajátos egybeesés tapasztalható Észak két nagy népe, az ervek és a dwoonok honfoglalása között. Mindkettő a VI. században történt nyugat felől, és egyikről sem tudósítanak megbízható források, csak hősénekek. A Ranil kegyeltjei által őrzött Naptáblák talán felvilágosítást adhatnak arról, miért kényszerültek keletre vándorolni, de ezek hitetlenek számára nem hozzáférhetők; már rájuk pillantani is tilalmas.

Tízfogú Semic, az örült vállalkozásairól ismert aszisz szerencsevadász azonban fejébe vette, hogy betekintést nyer a kőtáblákba, hogy aztán útnak indíthassa expedícióját a Nap-papok elveszett városa felé. Sajnos azonban hiába tért át viharos gyorsasággal Ranil vallására, a dwoonok vonakodnak engedélyezni számára az áhított vizsgálódást – mint mondják, ahhoz tanúbizonyosságot kéne tennie hite komolyságáról. Mondjuk azáltal, hogy kiszabadítja Udlar da Hirmun lovagot a toroniak fogságából. Így hát Tízfogú Semic, orra alatt holmi örökös komplikációkról dörmögve nekilát megszervezni a rabszabadító különítményt...

Talán egy földrengés készítette őket lakóhelyük földadására, talán a környező crantai

maradéknépek ismétlődő támadásai – nem tudni. A dwoonok mindenesetre nagy számú, fejlett kultúrájú félnomád népként jelentek meg a Fendor-tenger partján, ahol heves harcokat vívtak az északi barbárokkal. Ekkor vesztette életét Gurd Haviehse is, és utódjának kiválasztása végül súlyos belharcokhoz vezetett. Az évtizedekig tartó áldatlan állapot igencsak meggyengítette a dwoonok népét.

Ezután fokozatosan húzódtak kelet felé, és a P.sz. VI. században elérték mai, a

A Naptáblákat, a dwoonok őseinek kőbe vésett törvényeit a város elpusztítása előtt Tiarnielben őrizték. A táblák kimenekítéséről szól az egyik legkedveltebb dwoon hősenek, a Gurdennire-legenda, mely szerint egy, a Nap-papokat segítő nemes lovag az ereklyéket számtalan veszéllyel szembeszállva vitte Hadraven hegyére.

Ranil papjai váltig állítják, hogy a táblák közül egy sem hiányzik. Néhány törekvő, fiatal pap azonban olyan szövegösszefüggésekre lesz figyelmes, melyek arra utalnak, hogy a főpapok vagy tévednek, vagy tudatosan elhallgatják az igazságot. A közelgő zászlóháború árnyékában mind sürgősebb lenne tudni, mi van az elveszett kőlapokra vésvé. Ámde ki kérdőjelezhetné meg a Naptanács szavait? És főleg ki merészkedne be Tiarniel elátkozott városába?

Pidera északi lábainál fekvő hazájukat. Menekülésre készítették a Vinalimedencében talált, számbeli hátrányban lévő ilar törzseket, akik a Peratlon-félszigetre húzódtak előlük. A déli határ közelében élő szórványos, ryeki eredetű csoportok nem tudták fölvenni a küzdelmet a dwoonokkal, és beolvadtak az újonnan jöttek közé. Nyomaikat már csak jövevényiszavak, településnevek és a démonikus idők baljós meséi őrzik. A letelepülő dwoonok zsákmányszerző hadjáratokat indítottak a Toroni-síkság gazdag városai ellen, de kezdeti sikerek

után a déli birodalom súlyos vereséget mért rájuk (P.sz. 637, Weilhag). Korai erv krónikák már ekkor erős gyalogos- és lovashadsereggel rendelkező, jól szervezett népként írták le őket, akiknek élén Ranil papjai álltak.

A dwoon törzsek hamar összeütkezésbe kerültek a dél felé terjeszkedő Erigow Hercegséggel, amely lovashadainak köszönhetően jelentős fölényben volt velük szemben. A termékeny tanekei dombvidékért P.sz. 860-873 között vívott háborúban a dwoonok ugyan alulmaradtak, ám ez felgyorsította náluk a hűbéri társadalom kialakulását. A törzsek katonai vezetőrétegéből lassanként nehézzvertes lovasság lett, a katonáskodás költségeit vállalni nem tudók pedig felhagytak addigi életformájukkal. Ekkor alakultak ki a lovagrendek is, melyek erigowi hatásra hamar elsajátították a nehézlovas harcmodort. Eredeti formájukban a törzsek legvitézesebb harcosait összefogó laza társaságok voltak, melyek vér szerinti ősük, a Nap Hőse által képviselt eszmék követése által igyekeztek közel kerülni Ranilhoz.

Évszázados szétagoltság után 957-ben az Assuehte nemzetségből való I. Druhassirt választotta királlyá a főpapok tanácsa, aki aztán uralkodásának ötvenöt éve alatt inkább szolgálta népét, mintsem uralkodott felette. Az általa szervezett tartományokat a mind befolyásosabb lovagrendek irányították, amelyek szinte szabad kezet kaptak, s mindössze azt kellett szem előtt tartaniuk, hogy ne szegüljenek szembe a Nap-papokkal.

Az egymással is háborúskodó lovagi házak uralta ország fölkelte Toron érdeklődését. Több évszázad határvillongásai után már ismerte és nem becsülte alá északi szomszédját; tudta, milyen erőt képviselnek Ranil büszke naplovagjai. Gondos felkészülés után a P.sz. XIV. század elején, a több éve tartó trónviszályt kihasználva tört rá a Dwoon Királyságra, ürügyként használva fel azt a tényt, hogy utóbbi nem engedélyezte az Erigow ellen induló hadainak átvonulását.

A dwoonok nem számíthattak segítségre a Szövetségtől, mivel északi szomszédokkal fenntartott kapcsolataik ekkoriban a fel-felbukkanó pyarroni hittérítők hamvainak hazaküldésében merültek ki. A toroniak az általuk kirobbantott zászlóháború – e néven a harmadik – első csatáiban fényes győzelmeket arattak, és 1310-ben porig

rombolták Tiarnielt, a nap gyermekeinek régi fővárosát is.

A királyi családnak még az írmagját is kipusztították. Tiarniel romjai a mai napig nem közelíthetők meg látótávolságnál közelebb – azt mondják, az odamerészkedőkkel a Hatalmasok ártó mágiája végez. A vereség után a naplovagrendek képtelenek voltak megegyezni az új uralkodó személyében, ezért hosszas vitát követően megalapították a Naptanácsot, majd a Ranil-lovagrend nagymesterére ruházták a régensi méltóságot. Ő egy régi jóslatra hivatkozva – mely szerint a Napisten majdan maga jelöli ki az uralkodót – visszautasította a felajánlott koronát. Ám politikai éleslátása dacára sem volt képes megőrizni az állam egységét, s a háború végére teljesen Toron kezére kerültek a déli tartományok.

Az ország az egymás ellen acsarkodó rendek martaléka lett, és kétszáz évig, 1514-ig tartott, míg a Ranil-rend vérrel és vassal újraegyesítette. Ekkor kapta mai nevét is: a dwyll kifejezés jelentése „igaz, kiválasztott”. Tehát a Dwyll Uniót az „Igazak Szövetségeként” fordíthatjuk le közös nyelvre.

A napfiak valójában az ismétlődő toroni támadások miatt kényszerültek csatlakozni az Északi Szövetséghez 1678-ban, de ezzel csak növekedett a pyarroni vallási befolyás erősödésétől való félelmük. Nem minden alap nélkül: az erv hercegségekben máig megvan a törekvés a makacs Ranil-hívók áttérítésére. Emellett azonban a dwoonok több zászlóháborúban is kiállták a hűség és a fegyelem próbáját, és a Szövetség megbízhatóságuk miatt több magas posztot is felajánlott dwoon fegyvertársainak.

Társadalom, vallás és kultúra

Az Unió különleges helyet foglal el Észak országai között, mert belső felépítése, lakóinak hite és gondolkodásmódja gyakran szöges ellentétben áll azzal, amit a Szövetség képvisel. Az itteniek immáron évezredek óta mereven ragaszkodnak hagyományaikhoz és erkölcsükhöz, de közmondásos harciasságukból sem sokat veszítettek.

Az uralkodó osztály, a nemesség mára egyet jelent a lovagrendek tagjaival. Valamennyi rend a Nap egy-egy Hősét tiszteli őseként, és szellemiségében hozzá igyekszik hasonlítani. A lovagoktól a misztikus elmélyülés sem áll távol:

különleges harci gyakorlatok segítségével törekednek Ranil Atya átélésére. E vallásos áhítat révén némelyek a slanekhez fogható lelki harmóniára tesznek szert – ám nagy különbség, hogy ennek útja náluk a lovagi harcmodor. A Ranil-hitű paplovagok rettegett hírű harcosok, a pallos és a csatabárd forgasztásának mesterei. Bár a legritkább esetben felszentelt papok, mély hitük révén istenük rajtuk keresztül is kinyilváníthatja hatalmát az anyagi világban.

Egy-egy lovagrendnek – melyet a dwoonok hemniss néven emlegetnek – a nőket is beleértve több ezer tagja is lehet. Az Uniót féltucatnyi igazán tekintélyes és közel harminc kisebb rend irányítja. A nagyobbak, mint az Igaz Akarat vagy az Aranysugár rend egész tartományokat kormányoznak, és döntő szavuk van a Naptanácsban, az ország világi és papi rendjeinek gyűlésén. A közigazgatás és az adószedés mellett kötelességük a határ egy-egy szakaszának védelme, várak építése és saját haderő fenntartása. A rendi birtokokat a hemnissek élethosszig tartó juttatásként osztják ki a lovagi családok tagjainak a hozzá tartozó jobbággyokkal együtt.

A hemniss meghatározó a dwoon nemes életében: beleszületik annak világába, itt tanítják, általában innen választja ki élete párját, és ezen belül jut mind magasabb méltóságra. Szinte az anyatejjel szívja magába a rend szellemiségét és legendáit, s felnőttként is hűen követi a tradíciókat. Nagyon kevés példa van rá, hogy valaki önként hagyja el a rendet, vagy hogy elárulja társait, s emiatt taszítsák ki maguk közül. Az ilyenek hazátlan kóborlókként járnak az országot, és általában remete vagy útonálló lesz belőlük.

A felemelkedés lehetősége minden férfi rendtag előtt nyitva áll, örökletes címek nincsenek. Elvben az egyéni vitézségnek, bölcsességnek és kitartásnak köszönhető, ha valaki szép életpályát fut be – de mi tagadás, elég gyakori, hogy csak a megfelelő kapcsolatokkal lehet boldogulni. Bizonyos rendekben már évszázadok óta ugyanazon családok tagjai töltik be a nagykomturi posztot, ilyen a legtekintélyesebb Ranil-rendet vezető da Ranga-nemzetség is.

Umlar da Trassenir vitéz, ám nyakas nemesúr volt, akit néhány harcostársával együtt a Ranil-rend törvényszéke elé idéztek a XIII. zászlóháború idején. A lovag ugyanis tökéletesen kilátástalan helyzetben, a segédcsapatokat be sem várva vezényelt lovasrohamot a toroniak ellen, amely az egyéni vitézség diadala helyett több tucat nemesúr halálával végződő vérfürdőbe torkollott. Büntetése száműzetés volt, melyet rendbéli ellenlábasa, Sakras Dall mért ki rá, noha Trassenir mindvégig a lovagi erkölcsök szerint cselekedett. A kitaszított külhonba ment, és többé nem hallottak felőle.

3669-ben rejtélyes körülmények között veszett oda Sakras Dall, a Ranil-rendi lovagok elhavessei rendházának agg komturja: egy ködös hajnalon oldalán hú kardjával sétára indult, ám később halálos sebekkel borítva találtak rá az árokparton. Az elősiető szolgák megesküdtek rá, hogy uruk egy csatabárdos árnyalakkal párbajozott, aki szertartásos kihívást intézett volt hozzá.

Attól fogva mostanáig minden ötödik esztendőben így végezte valaki a hajdani bírák közül. S mivel a dwoon hagyományok szerint a fiúk magukra veszik apáik becsületbeli köteleességeit, két esetben a már elhalt ítélezők fiai szenvedték el a különös kísértet bosszúját.

A játékos karakterek egyikére is ez a sors vár, hacsak meg nem békítik valami módon a bosszúálló szellemet, melynek még nyughelyét sem ismerik.

A lakosság túlnyomó többségét kitevő közrendűek szinte mindnyájan paraszti rendűek, akik inuk szakadtáig dolgoznak, hogy eltartsák családjukat. Dolgukat igazán az teszi nehezzé, hogy az általuk megtermelt felét be kell szolgáltatniuk uraiknak meg az egyháznak. Ez csupán azért nem vezet sorozatos éhínségekhez, mert Ranil kegyelméből a Vinali-medence földje mindig busásan fizet a földművesek munkájáért. A várjobbágyok élete némileg

könnyebb. Ők kardjukkal szolgálják meg a nekik kiosztott parcellákat, ellátják a rendek várainak védelmét, és közülük állítják ki a híres dwoon nehézsúlyoságot is. Háború idején felszerelésükről és ellátásukról a hemniss köteles gondoskodni. Költözködési joguk azonban éppúgy nincs, mint a többi parasztnak; de nem is akarnának elvándorolni, hiszen közös ősatyáik révén vérrokonságban állnak a földjeiket birtokló lovagrend tagjaival. A rokon kötelék pedig nagy erővel bír, legyen az bármilyen távoli is.

Bár számban talán a legkisebb csoportot alkotják, a legnagyobb tekintélynek az egyház tagjai örvendenek. A mindenkori főpaprak, Ranil földi helytartójának szava államügyekben is döntő. Gyakorlatilag együtt kormányoz a Ranil-rend nagymesterével, és ha vannak is köztük ellentétek, ezeket, ha tehetik, nem hozzák nyilvánosságra. Céljuk közös: fenntartani a dwoonok népének Vadon-béli menedékét, és vallásukat megvédelmezni minden külső fenyegetéssel szemben.

Ranil papjai nemegyszer saját földbirtokkal is rendelkeznek, kézművesek és egyházi jobbágyok dolgoznak számukra. Leggyakrabban olyan nemesi sarjak választják ezt a hivatást, akik vagy gyöngék a fegyverforgatáshoz, vagy pallérozni kívánják elméjüket, amire otthon nem nyílik elég lehetőségük. A mély, áhítatos hit természetesen alapkövetelmény, de ebben amúgy is szinte minden dwoon egyként osztozik. A papok feladata az ünnepek lebonyolítása, a termékenység és bőség biztosítása, valamint a jóslás is.

Vallásuk központja Hadraven, a Felhők Feletti Város. Ez a hegyi kolostorváros a főpap, a Ragyogás Őrizőjének székhelye; itt működik a legtöbb könyvtár és teológiai iskola. Hadravenben gyűlik össze időről időre a Nap-papok konklávéja, hogy tanácskozzék a hit vagy az ország sorskérdéseiről.

„Az én gyülekezetem soha nem hoz hibás döntést.” – mondja ki a Naptáblák egyik sűrűn idézett sora. Ha tehát a Nap-papok tanácsa valamilyen kérdésben megegyezésre jutott, az ettől fogva a kinyilatkoztatás erejével bír, és tilos a lezárt kérdéssel kapcsolatban új eszméket, elgondolásokat hangoztatni – ami mostanra a gondolkodás megmerevedéséhez vezetett.

A dwoon jog, a kadhún nem uralkodók által hozott rendeletek és törvények összessége, hanem

Ranil akaratának kifejeződése, maga az isteni vezérelv. Az északi erv országok törvényeit nem tartják magukra nézve kötelezőnek, ha azok bárhol is ellentmondásba kerülnek a szent parancsolatokkal. A kadhún része a vallási tanításnak, és magában foglalja a helyes élet valamennyi szabályát; azt is, amiről máshol például a kereskedelmi jog rendelkezik. A bíraskodás szintén Ranil papjainak feladata: általában a legnagyobb tudású bölcseket kéri fel erre.

A Dwyll Unióban a kincstárak kiürülése egyáltalán nem számít ritkaságnak. A hatalmas hadsereg és végvárrendszer fenntartására, úgy tűnik, Észak-Ynev minden aranya kevés lenne; és akkor még nem ejtettünk szót a főúri menyegzők és temetések, a lovagi tornák és egyházi ünnepek költségeiről.

A dwoon nemesek a vámokon, a rendes, és a különböző címeken szedett rendkívüli adókon túl gyakorta kénytelenek kölcsönökhöz folyamodni, melyet főleg tiadlani és tarini bankházak folyósítanak számukra. Ennek fényében talán érthető, hogy miért támogatják oly lelkesen az egyházat, ha a papok a hitetlen és erkölcstelen uzorás népség kiűzéséről prédikálnak. Ha a bankárok elmennek, nem kell visszafizetni a kölcsönt; ha pedig megengedik számukra, hogy maradjanak, akkor ezért cserébe a törlesztés elengedését vagy tetemes összegű „ajándékot” lehet tőlük kicsikarni.

Falgorn Azgad Thardi, az egyik legnagyobb törpe bankház tisztességben megöszült feje azonban megelégette a dwoon urak önkényeskedését, és egy csendes éjen teljes házanépével útnak indult a határ felé. A hírt csendes megkönnyebbüléssel fogadták a nemesi udvarokban – nem úgy az elhahessei Ranil-templomban, melynek főpapja népe legszentebb ereklyéi közül adott párat zálogba az aranykovácsok mesterének. A szent tárgyaknak mindenképp vissza kell kerülniük a fővárosba, de úgy, hogy a történekről senki ne szerezhesen tudomást, mert a kirobbanó botrányt bizony csak vérrel lehetne csillapítani...

A szomszédos erv országokból jöttek számára embertelenül szigorúnak tűnnek az Unióban szokásos ítéletek: börtönbüntetés nem létezik, annál

gyakoribb a csonkítás és a száműzetés, már egészen kis vétkekért is. A vallás szentségeinek meggyalázása főbenjáró bűn, melyért akasztás vagy élve eltemetés jár. És ugyan honnan is tudná a külhoni utazó, éppen mikor gázol bele a szent hagyományba? Viszont minden bűne megbocsáttatik, és tiszta lappal kezdhet új életet, ha áttér Ranil hitére.

A dwoonok vitás esetben gyakran folyamodnak istenítélethez, melynek elbírálását Ranil Vére, a tűz végzi el. Tartományról tartományra változik, hogy a próbára ítéltnek milyen módon kell bizonyítania ártatlanságát: parazsat kell ennie, lángoszlopok között sértetlenül átkelnie vagy tűzön járnia.

A városi polgárok száma és jelentősége csekély. Ők jobbra megtúrt jövevények, erv kézművesek és kereskedők, akiket rossz szemmel néznek az egyházi és lovagrendi méltóságok, és időről időre megpróbálnak nélkülük boldogulni. A Ranil-papság ugyanis sokszor őket teszi felelőssé a közerkölcsök hanyatlásáért, a vallási buzgóság megfogyatkozásáért, aminek gyakori következménye az idegenek kiűzése.

A dwoonok általában zömök, erőteljes felépítésű, diószínű vagy mézszínű hajú, barna szemű emberek. Kitartóan és lelkiismeretesen dolgoznak, számukra a legnagyobb érték az elvégzett munka tökéletessége, legyen szó gyapjúfonásról vagy várépítésről. Megvetik a fényűzést, a henyélést, az élvezetek hajszolását. Külhoniak számára gyakran tűnnek nehézfejűnek és maradinak; ennek oka pedig évezredek szokásaikban keresendő.

A közrendűek és a nemesek öltözködési szokásai merőben eltérnek egymástól. Az előbbieket sötét vagy nyersszínű ruházatot hordanak: vastag zekét, posztónadrágot és facipőt vagy csizmát. Nem is igen öltözködhetnek másként: szigorú törvények tiltják, hogy a pórok tarka vagy méltóságteljes ruhadarabokat öltsenek magukra. A nemesség és a főpapság viselete merev és nehéz, színei harsányak és túlzóak: lila, vörös és sárga kelmék kavalkádja. Ranil szimbóluma gyakorta

díszként is megjelenik ruházatukon, ékszereik is meleg színű fémekből – rézből, bronzból, főrendeknél olykor vöröslunirból – készülnek.

Mindmáig Kyria emlékét őrzi egész Észak leghosszabb hídja, a Fekete Mérföld. Az ötvenhat ívvel púposodó hátú, ma is használatban lévő híd valójában több, mint egy mérföld hosszan feszül az Armagass ártere fölött Elharesse városánál.

Az egyszerű elmék többnyire azt hiszik, hogy a Dwyll Unió nevezetes hídja azoknak a bazalttömböknek színéről kapta nevét, melyekből épült. A helyiek azonban tisztában vannak vele, hogy az elnevezés a gyászra és a halálra utal – arra, hogy a hídról gyakorta vetik magukat a folyóba a reménytelen szerelmesek, elcsapott papok, tönkrement gazdák és törvény elől bujdosó bűnösök. Északi magiszterek szerint a Fekete Mérföld sugalmazta reménytelenség és kétségbeesés adja meg az utolsó lökést ezeknek a szerencsétleneknek; és hogy egyes ősi ábrázolások alapján feltehető, hogy az építmény csak a Hatodkorban nyerte el mai színét. Hogy minden igaz-e, vagy sem, nem tudni; mindenesetre emberemlékezet óta az első, akit a hídon mosolyogni láttak, Airun al Marem volt, Darton prófétája.

A női ruhák egyrészesek, csípőben széles sálövvel, efölött rövid, begombolatlanul viselt rövidujjas kabátkával. A hölgyek fejét keményített, bonyolultan elrendezett főkötők és fátylak fedik; hajukat hátrafésülve és összefogva, a hajadonok kibontva és göndörítve hordják. A férfiak állógalléros inget, és – erv hatásra – szűk nadrágot viselnek, ami fölé szintén széles övvel összefogott bő köntöst vesznek, vagy kurta köpönyeget kanyarítanak. Ünnepek alkalmával sokszor hordanak áttört dísz-mellvértet vagy arra hasonlító zekét. Fejükön a jellegzetes dwoon kalap, a *takkun*, melynek jobbra-balra kinyúló sarkai lekonyulnak, így csónakot vagy félholdat formáz. A fiatal

férfiak apródfrizurát viselnek, az idősebbek viszont többnyire tarra borotváltatják a fejüket, amihez dús, csak módjával nyírott szakáll járul.

Városok és utak

Noha Kyria korában több nagyváros is virágzott a Vinali-medencében – például Cyannatrin, a Weila-katedrálisáról elhíresült metropolisz, Zanna-Eyc vagy Hiutanna –, a Káoszkor háborúiban ezeknek még az emléke is elenyészett. A városok hálózata ma is ritkás; az utak csomópontjánál létrejött településeket legfeljebb tíztizenötezer ember lakja. Erős kőfallal kerített település ennél jóval több van, és szinte minden falut sáncok öveznek. Az általában emeletes kő- vagy téglaházak, magtárak szűk helyre zsúfolódnak össze, közöttük csak keskeny sikátorok vezetnek.

A dwoonok igazi mesterei a várépítésnek, bár nem tagadják, hogy építészeti tudásuk jó részét a törpéktől szereztek. Hagyományos – körbástyákkal, árkokkal, elővárakkal védett – erősségeik, a titkos alagutak és kazamaták szövevénye összefüggő rendszert alkot a toroni határ szinte egész hosszában. A Vinali-medence síkföldjén épült váraknak, a lovagrendek központjainak védelmét többszörös vizesárkok és sáncrendszerek erősítik. Az egyes várak között a Naptornyokon keresztül továbbítják a híreket. A százegy torony mindegyike maga is valóságos erődítmény, melynek helyőrsége tükrök segítségével tartja a kapcsolatot más tornyokkal és a központi erődítménnyel, Davalonnal.

Az országutak állapota már korántsem ilyen jó. Van ugyan néhány tisztességgel karbantartott hadiút, de a többi, külszázgi kereskedők által is használt útvonal bizony gyakran járhatatlan a sártól és a folyók áradásaitól. Ez, és a lovagrendek széthúzása akadályozza a kereskedelmet; pedig az erv országokat az Unió területén áthaladó kereskedőutak kötik össze Toronnal.

A Dwyll Unióban virágzik a folyami hajózás: gyakorta látni a kanyargós folyókon alacsony építésű, gabonával, ércel és kővel megrakott bárkákat. A folyók széles árterei és a hídépítés elhanyagolása miatt nagy szükség van a révészekre, akik jégzajlás után rögtön megjelennek sajkáikkal és masszív kompjáikkal a veszélyes vizeken.

Davalon – az egyetlen valamirevaló nagyvárost, a százezres Davalont, minden dwoon büszkeségét a Szövetséghez való csatlakozást követően építették törpe mérnökök segítségével. Teljes nevének – Daew Alon siundgeriss Ranilhada – jelentése „a Nap Atya népének gyűlésköve”. A bevehetetlennek tartott város jelzőtűzként ragyog az éjszakában, és nemcsak képletes értelemben. A fellegvár hegyén emelkedik ugyanis a központi Naptorony, melynek tetején a Napkristály fénylik immár kétezer esztendeje. A kristályból az első csillag felbukkanásakor szemkápráztató fény tör elő, mely kellemes ragyogással ajándékozza meg a hegytetőről lefutó nyolc sugárút mindegyikét. A Grear folyó egyik mellékága is itt kanyarodik hirtelen délkeleti irányból délnyugatra, sebes vize elfolyik a város mellett, egyik kisebb ága pedig itt egyesül vele. A két folyó közötti földnyelvet a Daibol-hegység lassan ereszkedő láncának nyúlványa tölti ki. Erre a fennsíkra épült a fellegvár és a főváros jó része. Az északi oldal védelméről a természet gondoskodott – függőleges sziklafal állja útját annak, aki erről próbálná megközelíteni a fővárost. A másik három irányból mesterséges árok húzódik a város körül.

A dwoonok már Ziron-hegységben otthonukban festett és faragott faoszlopokat állítottak a nevezetesebb események emlékére: így jelölték meg a csatateret, nagy hőseik sírját és törzsi gyűléseik színhelyét. E szokásukat a Vinali-medencében is megőrizték, de ma már kőből kifaragott sztéléket emelnek. Ezeket az akár a harminc láb magasságot is elérő, négyzet alapú oszlopokat a szigorú ikonográfiai hagyománynak megfelelő faragványokkal díszítik, melyek rajzos formában mesélik el a sztélé fölállításának miertjét. Az oszlop csúcsát időről időre megújított aranyozás díszíti; tövében általában kisebb méretű Ranil-oltárt is elhelyeznek, melynek fedele alatt mindig lobog az áldozati tűz. A legnagyobb ilyen oszlopot Davalonban emelték a XVIII. század végén, a lovagrendek nagymestereinek gyűlését megörökítendő. Azóta is ennek tövében, nyílt téren ül össze az országnagyok tanácsa, ha a haza végveszélybe kerül.

Az egész főváros gondos tervezés eredménye, fokozatosan emelkedő teraszok egymásutánja. A falakat nem zsinóregyenesen építették, ívük enyhén kifelé hajlik. Mindez csak erősíti a monumentális benyomást, amit a város a szemlélőre tesz. Az egyes szintek magasságát az aranymetszés szabálya szerint számították ki. A falak hajlata, a lépcsők fölfelé igyekvő szalagja a szemlélő tekintetét felfelé, a tetőteraszra, a vallásos szertartások színhelyére irányítja. Ott tündököl a sárga mázas téglával borított szentély, Ranil isten kupolás nagytemploma. Közvetlenül alatta épült az országot vezető Ranil-rend palotája, egyben az uralkodó sen lakhelye.

Gazdaság

A Dwyll Unió immár évezredek óta a Szövetség és Toron ütközőállamként él, ezért gazdasági életét kénytelen volt alárendelni az örökös háborúk kívánalmainak. A parasztságra aránytalanul nagy teher nehezedik: ők töltik föl terményekkel a központi raktárakat, és végső soron az ő adóikból állítják ki a fényes lovagsereget is. A dwoon hemnissek akár összesen öt-hétezer jól felfegyverzett lovagot is képesek csatába küldeni; ehhez járul még a nehézsúlyosság, az íjászok és a könnyűlovasság ötvenezer fős tömege. Az Északi Szövetség egyetlen állama, még a

Davalontól nyugatra, még jóval az erődítményeken kívül egy magában álló épületet láthat a vándor. Ez az újévi ünnepségek temploma. Teraszán egy kötömb áll négy oszloppal; árnyéka az égtájak és az évszakok meghatározására szolgál. A kétszer négy emeletnyi, karcsú épületbe kétszer négy nyílást vágtak, ezeken süt be a kelő nap a napfordulók és napéjegyenlőségek hajnalán, de Ranil hívei más jeles égi eseményeket is méltó módon ünnepelhetnek meg a szent épületben. Az újévi templomtól kölapokkal kirakott út vezet két sor ösöreg hársfa között a város kapujáig.

gazdag Erigow vagy a vitéz Eren sem tart állandóan fegyverben ekkora sereget – elképzelhető, milyen terhet jelent ez a

korántsem olyan jómódú Dwyll Uniónak. Joggal merül föl a kérdés, hogy ez az dúsan termő, kereskedelmi szempontból jó helyen fekvő ország miért ilyen elmaradott északi társaihoz képest. A válasz ismét csak a dwoonok harcias természetében és az ismétlődő háborús pusztításban keresendő,

Igen olcsó, mindenki által kedvelt eledel a hagyma is, aminek legnagyobb, ökölnyi fajtáját Hilom környékén termesztik. Itt minden évben hagymavásárt is tartanak, melyre távoli földről is eljönnek a vevők és eladók, a csepűrágók, tolvajok és szájtátiak. A vásárban számtalan érdekesség csábítja a pórnépet: van itt táncoló kékmedve és szakállas törpenő, nyílvesztő röptében elkapó tiadlani kötélhányós és vasat hajlító aszisz díjbirkózó; van kristálygömbje fölé hajoló gnóm jóvendőmondó és rongyokba öltözött, pár rézért eleven békát is felfaló goblin bolond. Persze a vágott szemű bábmester, a kardot nyelő dzsad késdobáló, meg a többi vándorkomédiás kalapjába csak addig csörgedeznek a rézermék, míg el nem kezdődik a hagymák versenye, melyen megmérettetnek a környékbeli gazdák oly sok gonddal nevelt hagymafejei.

A hilomi Ranil-templom díját a legnagyobb vörös- és lilahagymák nyerik; ám az igazi látványosság csak a csengő ezüstök átadását követően kezdődik. Ekkor mérik össze erejüket a környékbeli ifjak és az olykor messzi országokból érkező idegenek; ekkor derül ki, hogy van-e köztük olyan férfi, aki még a hagymák ünnepén sem sírja el magát. E szégyent elkerülendő a hősök szinte mindegyike keményen edzi szaglószervét a verseny előtt; bár még ennek tudatában is meglepő látvány, ahogy egyik-másik veterán zsoldos záptojást morzsol szét az orra előtt, vagy amikor a kegyelmet nyert rablógyilkos pár rézpénzt fizet, hogy estére bevackolhassa magát valamelyik

amely időről időre lakatlan pusztasággá változtatja a déli tartományokat.

Az Unió nem dúskál bányakincsekben, bár a Pidera keleti lejtőin, a toroni határ közelében akad néhány vasbánya, a Daibol-hegységben pedig

Időről időre híre megy, hogy az Uner-Daibol hegyipatakjai drágaköveket – rubint és zafírt – görgetnek medrükben. Az első kincskeresők mesés gazdagságra tesznek szert, ám a nyomukban érkező falka előtt mintha elapadnának ezek a források, és veritékes munka árán sem találnak semmit. Talán a hegyek szellemei játszadoznak az embernéppel?

ólomércet és ezüstöt fejtenek. Ebből az ólomból készülnek az egész Északon használt íróvesszők. A bányák jó része egy vállalkozó szellemű gianagi törpecsalád, a Grómssák kezén van, akik évszázadok óta hozzák felszínre a hegy mély kincseit. A síkvidék agyaggödreiből és a Pidera kőfejtőiből származik a várak, templomok építőanyaga: a téglák és a mészkő.

Minthogy az ország bő harmadát ma is erdők borítják, a fa bőséggel áll a dwoonok rendelkezésére. A tölgyből tetőt, falat és bőrcserző anyagot készítenek, a puha hársból bútor lesz, de erre előszeretettel használják a fenyőt és a bükköt is. Utóbbiból jőféle faszenet is égetnek.

A folyók menti mocsárvilág lakói halászok és pákászok. Az elkerített holtágakban halásznak, nyájaikat a magasabban fekvő részeken legeltetik; de a lápos vidéken épp csak annyi gabonát termesztenek, ami maguknak elegendő. Az általuk fogott viza, süllő és harsa viszont eljut a nagyurak asztalára is. Utazók feljegyzéseiből tudjuk, hogy „a kis falvak lakói igen nagy bőséggel hordtak a terített asztalra mindennemű víziszárnyast és halfélét”.

A magasabban fekvő, száraz sík- és dombvidéken sűrűn található falvak lakói búzát, rozsot és árpát termesztenek. Birkát különös módon elsősorban nem gyapjáért, hanem húzáért tartanak, de kövér gulyák is legelnek a lovagrendek szemhatárig nyúló birtokain.

A nap gyermekei különösen megbecsülik a gyümölcsfélét, mert úgy tartják, ezekben sűrűsödik össze Ranil atya éltető fénye. Konyhájukban is nagy szerephez jutnak frissen és aszalva egyaránt. A Davalon környéki domboldalak

minden tavasszal fehérbe és rózsaszínbe öltöznek, amikor virágozni kezdenek a cseresznye-, alma- és szilvafák. Az itt termelt bor jó hírnévnek örvend még Erigowban is, ahová főleg a könnyű, fanyar *erdneki vörös*, a muskotályos ízű *pelhha*, a Davalon környéki szőlők *fekete bora* és a dióra emlékeztető aromájú, rozmaringgal ízesített *ileki* jut el.

A dwoonok ügyes kezű és gondos kézművesek. Kevés dwoon árucikk kerül ki az országból; ilyenek a finoman cizellált lemezvérték és lovagi fegyverek. Kőfaragóik és palléraik építik a legidőtállóbb épületeket, amiket emberkéz mágia nélkül emelni képes. Talán még a kyrek örökösei sem versenyezhetnek azzal a pontossággal, ahogy Davalon városfalának köveit összeillesztették: a habarcs nélkül készült ciklopfal egyetlen köve sem lazult ki magától az elmúlt kétezer évben. Ám ha más nem is, az ismétlődő háborúk bizony mindig adnak munkát a helybéli mestereknek.

A napfiak nem foglalkoznak alantas kupeckedéssel, országuk pedig önellátó, így – noha az Unión több fontos kereskedelmi útvonal is áthalad – az északi kereskedelemben csak mint vámszedők vesznek részt. Az országban uralkodó puritán szemlélet miatt luxuscikkeket alig vásárolnak, és nem is készítenek ilyet. A toroni kalmárokkal való üzletelést törvény tiltja a dwoon alattvalók számára, ezért jutnak szerephez a közvetítőként fellépő erv kereskedők. Ők fölözik le az északra hajtott marhacsordák után járó haszon javát is.

Az arany szent fém, hétköznapi célokra felhasználni nem szokás, így a Dwyll Unióban nem vernek aranypénzt, inkább ezüsttel fizetnek. A szinte tökéletesen tiszta, bár csúnyának tartott apró érméken a Ranil-rend nagymesterének – jelenleg Ral da Rangának – képmása látható. Pénzváltótól függően körülbelül 8,5-9 ezüstgaras ér egy erigowi aranykoronát Davalonban; melyet egyébként a Szövetség más országaihoz hasonlóan szívesen használnak nagy értékű kifizetésekre.

Az Unióban járva sok esetben nincs is szükség készpénzre, mert annak használata az élet sok területén még nem magától értetődő: az adókat terményekben fizetik, a fogadós szívesen elfogadja a fazekas egy-két korsóját az éjjeli szállás fejében, és így tovább...

Tudnivalók

Nem árt tudni, mi vár az idegenre, amikor a Dwyll Unió felé veszi útját. A vándor az ervvel és az ilarral valahogy elboldogulhat, habár kevesen beszélnek idegen nyelveket, a dwoont pedig igen nehéz megtanulni. Arra is föl kell készülnie, hogy sehol nem számíthat különösebb kényelemre: fogadót csak a nagyobb városokban talál, de szolgáltatásaikban ezek is elmaradnak az Észak más tájain megszokottól: sok helyen előfordul, hogy a fáradt vándor az ivóban, lócákon kénytelen álomra hajtani fejét. Viszont az árak alacsonyak, és hamar meg lehet kedvelni a dwoon konyha egyszerű, házias ízeit. A nemesi származásúakat természetesen tárt karokkal fogadják a lovagvárakban – a vendégbarátság még a más hitűeket is közelebb hozza egymáshoz. A nép amúgy is jóindulatú, és kérés nélkül ad fedelet, de ne várja senki, hogy különösen szívélyesek és oldottak lesznek idegenek jelenlétében.

A dwoonok többségéről azt tartják, hogy meglehetősen hirtelen haragúak. Könnyű őket fölbőszíteni; de ha van valami, amiért még a legjámborabb is biztosan fegyvert ránt, az Ranil gyalázása. Óvakodjunk a tréfásnak szánt megjegyzésektől, mert az ilyesmi nem egy esetben vezetett már emberhalállal végződő összetűzéshez! Nem bölcs dolog nyíltan büszkélkedni azzal sem, ha más valláshoz tartozunk.

A közbiztonság változó: a városokban és erősségekben gyakorlatilag tökéletes, de az országutakon, a ritkán lakott vidékeken és erdőségekben könnyen baja eshet az óvatlanoknak.

A dwoonok többsége retteg a sötétstől: úgy tartják, hogy ilyenkor összemósódnak a *Vadon* és az Árný Nélküli Birodalom határai, és Driegde az óvatlanok lelkéhez férközhet. Csak azok védettek tőle, akiknek kikezdetlen a hite – a gyarlóbb emberek kénytelenek hétköznap mődszerekkel védekezni az éjszaka hatalma ellen. A napfiak házaiban ezért ég egész éjszaka a mécses vagy a faggyúgyertya; de még a szegényebbek is ügyelnek arra, hogy hajnalig ne fulladjon fekete koromba kemencéjük izzó parazsa. A leggazdagabbak váraiban és a templomokban örökfényű mágikus gömbök adnak világosságot, az örposztokon pedig még a legnagyobb nyári melegben is tüzek égnek éjszakánként. Jó üzletbe fog hát, aki viaszt vagy olajat szállít az országba...

A vándoroknak észben kell tartaniuk: a Ranil-hívők óvakodnak attól, hogy a sötétedés otthonukon kívül érje őket. Ha mégis úton találja őket az alkonyat, még teliholdas éjszakákon is fáklyát gyújtanak. Ez persze nem nyújt tökéletes védelmet, így az éjjel érkezőt mindenképpen bizalmatlanság fogadja; ha pedig útját láthatóan nem óvta a szent fény búvköre, a világtól elzárt falvakban bizony úgy bánnak vele, mintha a sötétség démoni lovasaként kérne bebocsátást.

?

Szerző: Szürkecsuklyás Testvériség

Forrás: Szürkecsuklyás.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk a Szürkecsuklyás Testvériség honlapján megjelent Északfőde című kiegészítő része. A cikk szerepel Az Északi Szövetség című világleíró kiegészítőben, apró kiegészítéssel.